jumalaga, hüppas ta kõrgele rohuladvale ja kadus sealt kaugusse. Timsi laskus rohupuu painduvale ladvale, hõljutades end keharaskusega üles ja alla. Kiikudes vaatas ta kaugele üle tuules hõljuva rohumetsa.

„Kuhu sa, Timsi, lähed? Kuidas jõudsid koju?“ küsiti äkki õrnalt. Timsi vaatas otsides ringi ja leidiski küsija ligidaselt lõikheinalt. See oli temasugune roheline, kuid palju väiksem ritsikas, keda hüüti Saidiks. Nagu kõik ritsikate neiud, ei osanud temagi mängida oma ilusate tiibadega.

„Tere, väike Saidi, kuidas elad?“ rõõmustus Timsi ja nuusutas õrnalt kaaslase pead. Nad vaikisid veidi. Siis ütles Saidi:

„Miks sa nii tõsine oled?“

„Saidi, kas nägid praegu möödalendavaid putukaid, kas näed lillede ja väriheina valminud seemneid? Märgid kõnelevad, et varsti on sügis ja varsti algab viimne lend!“

„Kuigi see nii on, Timsi, parem on, kui me sellele ei mõtle!“ palus Saidi.

„See on õige. Katsun sellele mitte mõelda, kuigi viimne lend on kaunim ja ilusam, mis üldse meie elus

Rohelise PÃƒÂ¤ikese Maa, lk. 90